

Preek van 4 juni 2017- Pinksteren – **Steven Barberien**
DE GEESTKRACHT VAN VREDE EN VERGEVING

Het evangelie van deze eerste pinksterdag heeft een drievoudige structuur: eerst wordt er vrede gewenst, dan de H. Geest ontvangen en tot slot vergeving aangezegd. Jezus heeft daar zeker en vast een bedoeling mee, dat kan niet anders..., het is geen toeval. En als je er zo over nadenkt, dan is het ook heel logisch...

Logisch dat vrede voorop staan want er moet vrede zijn met jezelf, met de anderen en met God, vooraleer je de kracht van de Geest kan ervaren. Een mens die in onmin of onvrede leeft, die rusteloos zoekende is, kan nooit de zucht van de Geest ervaren. Daar waar jij zelf alleen maar hoog van de toren blaast, vol zelfzucht..., daar kan de Adem van God niet blazen... De Geest van God waait waar hij wil, maar waar het stormt, worden zijn gaven weggeblazen...

Neen, eerst vrede! En dus zegt Jezus tot tweemaal toe de vrede aan vooraleer Hij spreekt van de Geest. Als die vrede er is, ontvang je de geestkracht die in Jezus was en is... Zo krijg je deel aan die bijzondere gaven en talenten van Jezus om namens God mensen heel nabij te zijn.

En wat daar heel goed bij van pas komt, bij mensen nabij zijn, is vergeving! Zonder vergeving ben je als mens nergens... Vergeving schenken en vergeving ontvangen, het hoort bij het leven en zeker bij een leven in de geest van Jezus! Waar geen vergeving is, blijft men in onmin en onvrede verder leven naast elkaar in plaats van met elkaar. Het lichaam van de kerk kan zo niet functioneren. Alle ledematen moeten samenwerken voor het geheel; los van elkaar kunnen ze niets tot stand brengen. Dankzij de vergeving is er dus vrede mogelijk.

En zo is de cirkel rond...: een altijddurende beweging van vrede, Geest en vergeving, onlosmakelijk met elkaar verbonden. Het één kan blijkbaar niet zonder het ander... Ze bouwen elkaar op!

Pinksteren is inderdaad vieren dat er nooit een einde komt aan het werken van de H. Geest... Hij zet ons in beweging, stuurt ons aan en zorgt ervoor dat wij via de kringloop van vrede en vergeving, en van vergeving en vrede, telkens weer nieuwe mensen worden, lijkend op Jezus.

Dat proces van vernieuwing komt nooit ten einde en duurt een mensenleven lang. Een mens is daarmee nooit klaar. De Geest blijft in ons altijd werken. Zoals wij zonder na te denken in en uit ademen, altijd weer in een onafgebroken cyclus tot het einde toe, zo ademt de heilige Geest in ons, in en uit, ononderbroken en altijd weer. Telkens weer wordt zo, om het beeld van het ademen maar te gebruiken, het slechte uit ons verwijderd en het goede opgenomen... Zo vernieuwen wij ons in die kracht van de Geest, een leven lang...